

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2015 r. Znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku T. B. z dnia 14 września 2015 r. przeliczył emeryturę ubezpieczonemu na podstawie art. 27 w zw. z art. 55a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS od 1 listopada 2013 r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu. Organ rentowy wskazał, że wypłata świadczenia nastąpi od 1 sierpnia 2014 r.

/decyzja – k. 83/84 plik III akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył w dniu 14 października 2015 r. T. B. i wniósł o przeliczenie emerytury i zmianę decyzji poprzez naliczenie wyrównania emerytury i jej wypłatę również za pominięty okres od listopada 2013 r. do lipca 2014 r. włącznie tj. zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 4 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 665/14. Nadto wniósł o zobowiązanie ZUS do naliczenia i zapłaty odsetek ustawowych za cały okres objęty wyrokiem tj. od listopada 2013 r. do dnia zapłaty należnego wyrównania emerytury.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 listopada 2015 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 września 2015 r. przeliczył emeryturę od 1 listopada 2013 r. Wypłaty świadczenia emerytalnego dokonano wnioskodawcy od 1 sierpnia 2014 r. czyli od ustania stosunku pracy ubezpieczonego w Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Ł.. ZUS dodał nadto, że w odniesieniu do roszczenia o wypłatę odsetek to jest ono przedwczesne, gdyż organ rentowy będzie mógł się do niego odnieść w formie decyzji po złożeniu stosownego wniosku lecz dopiero po prawomocnym dokonaniu przez Sąd w niniejszym postępowaniu kontroli prawidłowości spornej decyzji z dnia 2 października 2015 r.

/Odpowiedź na odwołanie – k. 4/

Sąd Okręgowy – Sad Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. urodził się w dniu (...)

/bezsporne/

Ubezpieczony w dniu 18 grudnia 2008 r. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 4 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 lutego 2009 r. ZUS I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy emeryturę od 1 grudnia 2008 r., przy czym wypłata świadczenia została zawieszona, gdyż ubezpieczony osiągnął przychód w wysokości 130% przeciętnego wynagrodzenia.

/decyzja – k. 35/36 plik I akt ZUS/

T. B. ukończył powszechny wiek emerytalny, tj. 65 lat i 2 miesiące w dniu 23 sierpnia 2013 r.

/bezsporne/

W dniu 26 listopada 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

/wniosek – k. 7 – 14 plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 17 stycznia 2014 r. ZUS I Oddział w Ł. przyznał emeryturę T. B. na podstawie art. 27 i art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 listopada 2013 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy zawiesił ubezpieczonemu wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

/decyzja – k. 45/48 plik/

Odwołanie od w/w decyzji złożył T. B. i wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 665/14 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia i zobowiązał ZUS I Oddział w Ł. do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy stosownie do treści artykułu 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/wyrok – k. 16 w aktach VIII U 665/14/

Apelację od w/w wyroku złożył organ rentowy i Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015 r. w sprawie III AUa 954/14 oddalił apelację organu rentowego.

/wyrok w sprawie IIIAUa 954/14 – k. 50/

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 października 2015 r. Znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku T. B. z dnia 14 września 2015 r. przeliczył emeryturę ubezpieczonemu na podstawie art. 27 w zw. z art. 55a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS od 1 listopada 2013 r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu. Organ rentowy wskazał, że wypłata świadczenia nastąpi od 1 sierpnia 2014 r.

/decyzja – k. 83/84 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 1 sierpnia 1992 r. do 31 lipca 2014 r. był zatrudniony w Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Ł..

/zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 77 – 78 plik III akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż odwołujący się w niniejszej sprawie nie kwestionuje zaskarżonej decyzji w zakresie wysokości przyznanej emerytury. Sporny jest jedynie termin początkowy jej wypłaty i tylko to zagadnienie było przedmiotem oceny sądu. Pozostałe okoliczności były w sprawie niesporne.

W myśl art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Stosownie do treści art. 100 ust. 1 w/w ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa

Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 w/w ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W myśl art. 104 ust. 1, prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6.

Stosownie do treści ust. 7 w/w przepisu, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W myśl art. 103a w/w ustawy, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Przepis art. 103a w/w ustawy został wprowadzony do niniejszej ustawy w dniu 1 stycznia 2011 r. na mocy art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn. zm. - dalej: nowela z 2010 r.). Tym samym - po okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., w którym niezasadnie (por. H. Pławucka, *Reforma...*, s. 86-87) ustawodawca nie stawiał żadnych przeszkód przed nieograniczonym i w pełnej wysokości łącznym pobieraniem dwóch świadczeń (z pracy i ubezpieczeń społecznych) - powrócono do właściwszej konstrukcji ryzyka emerytalnego, uzależniając realizację uprawnień emerytalnych od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. W ten sposób kształt instytucji zawieszalności bardziej odpowiada treści ryzyka dożycia wieku emerytalnego związanego z prawem do zaprzestania zatrudnienia po osiągnięciu wieku emerytalnego, a nie uznawaniem emerytury za swoisty dodatek do nierzadko wysokiego wynagrodzenia za pracę (zob. K. Antonów (w:) K. Antonów, K.W. Baran (red.), B.M. Ćwiertniak, D. Dörre-Nowak, K. Walczak, *Prawo...*, s. 724-725; I. Jędrasik-Jankowska, *Emerytury: kto daje...*).

W judykaturze wskazuje się, że kontynuacja zatrudnienia - bez rozwiązania stosunku pracy - po dniu nabycia prawa do emerytury przesądza o zawieszeniu prawa do emerytury (zob. wyroki SN: z dnia 19 lutego 2004 r., II UK 274/03, OSNPUSiSP 2004, nr 21, poz. 376; z dnia 12 lutego 2004 r., II UK 237/03, omówienie: R. z dnia 13 lutego 2004 r., s. C2), niezależnie od kontynuowania zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy (zob. wyrok SN z dnia 3 sierpnia 2005 r., I UK 358/04, OSNPUSiSP 2006, nr 7-8, poz. 121 i wyrok SA w Katowicach z dnia 22 czerwca 2004 r., III AUa 261/03, LEX nr 147171); podobnie w tej sprawie wypowiedział się TK w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r., SK 45/04 (OTK-A 2006, nr 2, poz. 15), podkreślając, że umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP). Jest to przywilej, który może podlegać ograniczeniom ze względu na prowadzenie przez państwo określonej polityki społecznej (np. w zakresie zapewnienia pełnego, produktywnego zatrudnienia).

Prawo do emerytury ulega zatem zawieszeniu, jeżeli emeryt nie rozwiąże wszystkich stosunków pracy, w których pozostawał bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (zob. uchwałę 7 sędziów SN z dnia 10 listopada 2004 r., II UZP 9/04, OSNPUSiSP 2005, nr 3, poz. 43 oraz wyroki SN: z dnia 16 listopada 2005 r., I UK 307/04, LEX nr 989237; z dnia 29 września 2005 r., I UK 14/05, OSNPUSiSP 2006, nr 15-16, poz. 248 i z dnia 28 października 2003 r., II UK 146/03, OSNPUSiSP 2004, nr 16, poz. 289 z glosą K. Antonowa);

W wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06 (OSNPUSiSP 2008, nr 5-6, poz. 80) Sąd Najwyższy uznał, że w przypadku ustalenia prawa do świadczenia przez organ odwoławczy skutki prawne wynikające z art. 103 ust. 2a (obecnie art. 103a) niweczyć należy za okres od daty przyznania uprawnień ubezpieczeniowych do dnia wydania decyzji wykonawczej przez organ rentowy, co oznacza rekompensowanie ubezpieczonemu konieczności oczekiwania na ustalenie prawa ze środków FUS; bardziej prawidłowe wydaje się w tej sytuacji pozwanie ZUS przez ubezpieczonego za wydanie błędnej decyzji rentowej do sądu cywilnego i zgłoszenie żądania zadośćuczynienia za brak

możliwości skorzystania z wyboru, jaki dawał mu ustawodawca (albo wynagrodzenie ze stosunku pracy, albo świadczenie z ubezpieczeń społecznych).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że z zaświadczenia o zatrudnieniu wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 sierpnia 1992 r. do 31 lipca 2014 r. był zatrudniony w Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Ł..

Dlatego też zgodnie z w/w obowiązującym przepisem art. 103a w/w ustawy organ rentowy decyzją z dnia 2 października 2015 r. przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od daty określonej w wyroku tj. od 1 listopada 2013 r. Jednakże z uwagi na fakt, że wnioskodawca do dnia 31 lipca 2014 r. kontynuował zatrudnienie ZUS wskazał w zaskarżonej decyzji, że wypłata świadczenia nastąpi od miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy tj. od sierpnia 2014 r.

A zatem mając powyższe na uwadze, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 476 § 2 kpc w związku z art. 2 kpc przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczenia społecznego i kategorii spraw wymienionych w pkt 1-5 § 2 art. 476 kpc.

Na obecnym etapie postępowania, wobec braku decyzji organu rentowego w zakresie roszczeń wnioskodawcy związanych z jego uprawnieniami do odsetek za okres od listopada 2013 r. do lipca 2014 r. będących następstwem decyzji z dnia 2 października 2015 r. w przedmiocie przeliczenia emerytury, zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a właściwym do rozpoznania roszczeń pozostaje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, od decyzji którego będzie przysługiwać skarżącemu prawo wniesienia odwołania do Sądu zgodnie z powołanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe tj. na czasową niedopuszczalność drogi sądowej Sąd, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 kpc w związku z art. 464 § 1 kpc orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.